U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2011, č. j. 30 A 20/2011 - 11,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 22. 2. 2011, č. j. 30 A 20/2011 - 11, postoupil žalobu, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované č. j. 3215/10, Městskému soudu v Praze, jako soudu místně příslušnému. Na toto usnesení reagoval žalobce (dále jen „stěžovatel“) podáním, v němž uvedl, že nesouhlasí s postoupením věci a trval na tom, aby Krajský soud v Brně i *„nadále proces vedl.“*

Toto podání bylo vyhodnoceno jako kasační stížnost, neboť stěžovatel v něm nesouhlasí s posouzením otázky příslušnosti Městského soudu v Praze. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát judikoval, podání je třeba hodnotit dle jeho obsahu a nikoliv pouze podle jeho označení. V tomto případě stěžovatel brojí proti výše specifikovanému usnesení a žádá, aby řízení bylo i nadále vedeno Krajským soudem v Brně (domáhá se tedy toho, aby věc postoupena nebyla). Proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu přitom existuje pouze jediný zákonem předvídaný opravný prostředek – kasační stížnost (její přípustnost proti tomuto typu rozhodnutí potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 - 35, či v usnesení ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101, publikovaném pod č. 2503/2012 Sb. NSS, dostupné z www.nssoud.cz), na jejímž základě by mohlo být takové usnesení odklizeno.

Pro řízení o této kasační stížnosti byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2011, č. j. 30 A 20/2011 - 43, ustanoven stěžovateli zástupcem advokát Mgr. Daniel Krajčo (zároveň byl zproštěn zastupování dříve ustanovený advokát Mgr. Tomáš Absolon). Usnesením ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 As 36/2012 – 47, rozhodl Nejvyšší správní soud o zproštění advokáta Mgr. Daniela Krajča povinnosti zastupovat stěžovatele; současně stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě deseti dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek ve výši 5000 Kč, a aby ve stejné lhůtě předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo aby ve stejné lhůtě prokázal, že má sám vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 7. 5. 2012. Stěžovatel následně požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. O tomto návrhu rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 5. 2012, č. j. 2 As 36/2012 – 54, v němž stěžovateli osvobození od soudních poplatků nepřiznal a jeho žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti zamítl; stěžovatele přitom opětovně vyzval, aby ve lhůtě deseti dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek ve výši 5000 Kč, a aby ve stejné lhůtě předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo aby ve stejné lhůtě prokázal, že má sám vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatel byl náležitě poučen o následcích nevyhovění této výzvy. Jmenované usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 11. 6. 2012. Ve stanovené desetidenní lhůtě stěžovatel požadovaným způsobem nereagoval.

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti; dle § 7 odst. 1 citovaného zákona se stal soudní poplatek za podání kasační stížnosti splatný okamžikem jejího podání. Soudní poplatek za kasační stížnost činí, dle položky 19 Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, částku 5000 Kč.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele, aby zaplatil soudní poplatek v dodatečně stanovené lhůtě deseti dnů a poučil ho i o následcích neuposlechnutí této výzvy. Stěžovatel usnesení převzal v pondělí 11. 6. 2012, avšak ve stanovené lhůtě, která uběhla ve čtvrtek 21. 6. 2012, ani později, soudní poplatek nezaplatil (pro pravidla počítání lhůt viz § 40 s. ř. s.). Je tedy evidentní, že soudní poplatek nebyl ke dni vydání tohoto usnesení zaplacen a není tak splněna esenciální podmínka, za níž může řízení o kasační stížnosti proběhnout.

Nad rámec uvedeného se dodává, že stěžovatel ani nedoložil zastoupení advokátem nebo své vysokoškolské právnické vzdělání, ve smyslu další podmínky kasačního řízení podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. S ohledem na uvedené skutečnosti zdejšímu soudu nezbylo, než řízení o kasační stížnosti zastavit.

Dlužno dále dodat, že dne 27. 6. 2012 zaslal stěžovatel zdejšímu soudu přípis, ve kterém požádal správce soudních poplatků o povolení splátky poplatku za kasační stížnost. Svou žádost odůvodnil tím, že „*hrozí zastavení přezkumu pro nezaplacení poplatku, přestože běžně probíhají přezkumy na druhém stupni i bez splnění podmínek řízení*“ a namítal též své tíživé sociální poměry. Brojil v něm rovněž proti délce lhůty stanovené soudem (10 dnů), která je podle jeho názoru příliš krátká a nesplnitelná. Vzhledem k uvedenému též žádal, aby mu soud neukládal povinnosti ve lhůtách kratších 28 dnů, též proto, že není zastoupen. Stěžovatel se rovněž domáhal prodloužení lhůty k předložení plné moci advokáta o čtyři měsíce, neboť nemá prostředky na úplatu služeb advokáta.

Jelikož lhůta stanovená k zaplacení soudního poplatku, stanovená usnesením ze dne 30. 5. 2012, č. j. 2 As 36/2012 - 54, marně uplynula již dnem 21. 6. 2012, Nejvyšší správní soud k žádosti o povolení splátek poplatku pro její bezpředmětnost nepřihlížel; o případném prodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku lze totiž rozhodnout pouze před jejím uplynutím.

Pokud jde o žádost o prodloužení lhůty k předložení plné moci advokáta, tou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť neobsahovala relevantní odůvodnění a též proto, že se kasační řízení zastavuje z důvodu nezaplacení soudního poplatku a samostatné rozhodování o lhůtě k předložení plné moci advokáta by tak postrádalo smysl. Závěrem zdejší soud konstatuje, že v kontextu stereotypního procesního počínání stěžovatele v tomto i v řadě dalších soudních řízení, která vede, lze mít důvodně za to, že tento jeho postup lze považovat nikoliv za vážně míněnou žádost, nýbrž pouze za jednu z mnoha stěžovatelem vyvolávaných procesních obstrukcí.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu